

РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ
МИНИСТЪР НА РЕГИОНАЛНОТО РАЗВИТИЕ

Изх. № .....
11-001-69/26.06.2013г.

КОНСТИТУЦИОНЕН СЪД

Г. № *10/13*, С. *10/13*
Дата *27.06.2013*

ДО
КОНСТИТУЦИОННИЯ СЪД
НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ

За ватки съгласно к.з. № 10/13г.
27.06.13г.

Относно: Конституционно дело № 10/2013 г.

УВАЖАЕМИ ГОСПОДИН ПРЕДСЕДАТЕЛ,
УВАЖАЕМИ ГОСПОЖИ И ГОСПОДА КОНСТИТУЦИОННИ СЪДИИ,

С определение на Конституционния съд от 29 май 2013 г., министърът на регионалното развитие и благоустройството е конституиран като заинтересована страна по дело № 10/2013 г.

Делото е образувано по искане на президента на Република България за установяване противоконституционността на чл. 112к, ал. 1 от Закона за морските пространства, вътрешните водни пътища и пристанищата на Република България /ЗМПВВПРБ/, в частта „без търг или конкурс в полза на лице по чл. 112г, ал. 1, съответно по чл. 112д, ал. 4, както и“, на чл. 18, ал. 1 и ал. 5 от Конституцията на Република България.

В искането са изложени съображения, че с новата разпоредба на чл. 112к, ал. 1 ЗМПВВПРБ се създава правна възможност за предоставяне на ограничени вещни права върху обекти - изключителна държавна собственост, при условия и ред (без търг или конкурс), различни от предписаните от конституционния законодател, в противоречие на чл. 18, ал. 1 и ал. 5 от Конституцията на Република България. Поддържа се тезата, че правно-техническият способ за учредяване на права в полза на физически и юридически лица върху обектите – изключителна държавна собственост, който да гарантира и осигурява оптимална закрила на правата на държавата, е предоставянето на концесия.

Моля, при разглеждане и решаване на делото да вземете предвид следните аргументи:

Съгласно чл. 92, ал. 1 от Закона за морските пространства, вътрешните водни пътища и пристанищата на Република България, пристанището е участък, който включва акватория, територия и инфраструктура на брега на Черно море, р. Дунав, островите и каналите, разположено е на територията на една или повече общини и обединява природни, изкуствено създадени и организационни условия за безопасно приставане, престояване и обслужване на кораби. Така законодателят е определил пристанището като съвкупност от акватория, територия и инфраструктура, които не могат да се разглеждат като отделни елементи. От правна и техническа гледна точка е необосновано и нелогично тези отделни елементи да принадлежат на различни правни субекти, тъй като е трудно, дори невъзможно пристанището да съществува като такава и да се експлоатира за пристанищни нужди, в случай че отделните елементи не са в своята функционална цялост и са разпокъсани между отделни субекти.

Географските особености на българското черноморско крайбрежие и естественото развитие на крайбрежните градове, като цяло дават ограничени възможности на държавата за изграждане на нови пристанища, върху имоти – публична държавна собственост. Поради това не следва да се ограничава частната стопанска инициатива, особено що се касае за изграждане на рибарски или яхтени пристанища, или за специализирани пристанищни обекти като пристани за разтоварване на улови от прясна риба и други водни организми, пристани за кораби за сезонен превоз на пътници и други. В случай, че текстът в частта „без търг или конкурс” се приеме за противоконституционен, съществува риск от нарушаването на други конституционни разпоредби – чл. 19, ал. 1 и 2 от Конституцията на Република България, тъй като държавата не е създала условия за насърчаване на стопанската инициатива в условията на икономическа криза.

Разпоредбата на чл. 112к, ал. 1 от ЗМПВВПРБ е създадена да отговори на обществената необходимост от изграждане на пристанища за обществен транспорт с регионално значение и на пристанищата по чл. 107 – 109 от закона /яхтени, рибарски и пристанища със специално предназначение/ от правни субекти, различни от държавата. Логиката на законодателя е, че когато едно лице /физическо или юридическо/ притежава вещни права върху територия, върху която ще се изгражда пристанище и заяви инвестиционно намерение да изгради и необходимата към него инфраструктура, която засяга освен територията на пристанището, и неговата акватория да може да му бъдат учредени необходимите вещни права и върху морското дъно без търг или

конкурс, за да може да бъде реализиран обектът в неговата цялост. При така очертаната фактическа обстановка друг субект, различен от собственика или носителя на вещни права върху територията, не би могъл да обоснове правен интерес от участие в състезателна процедура по учредяване на вещни права само за акваторията, прилежаща на територията на бъдещото пристанище. При това положение не може да бъде споделено виждането, че в конкретния случай концесията е приложимият способ за учредяване на права за изграждането на разглежданите обекти. Концесията е сигурен механизъм за управлението на публичната държавната собственост чрез строги състезателни правила, но се използва само когато предпоставките за състезателност са реално осъществими. В случая законодателят чрез насърчаването на свободната стопанска инициатива в условията на икономическа криза и реализирането на инвестиционните намерения ще подпомогне развитието на черноморските общини, в обществена полза. Изцяло подкрепяме тезата, че държавният интерес трябва да е гарантиран в най-висока степен, но считаме, че правата и инвестиционните интереси и на останалите правни субекти трябва да бъдат защитени.

Считаме, че не е налице противоречие на атакуваната норма с чл. 18, ал. 1 от Конституцията на Република България. Няма спор, че вътрешните морски води и териториалното море са изключителна държавна собственост /чл. 14 от Закона за водите/. Нормата на чл. 112к, ал. 1 от ЗМПВВПРБ регламентира учредяване право на строеж не върху вътрешните морски води, а върху морското дъно. Съгласно чл. 12, ал. 2 от Закона за водите, морското дъно и неговите недра в границите на вътрешните морски води и териториалното море е публична държавна собственост.

Чл. 112к, ал. 1 от ЗМПВВПРБ не ограничава държавата, в случаите, в които тя е титуляр на правото на собственост върху територия, подходяща за изграждане на пристанище за обществен транспорт с регионално значение или на пристанища по чл. 107 – 109 или на специализирани пристанищни обекти, да ги изгради и експлоатира или да пристъпи към процедура по отдаването им на концесия.

Предвид изложеното считаме, че искането на президента на Република България следва да бъде отхвърлено като неоснователно.

**МИНИСТЪР НА
РЕГИОНАЛНОТО РАЗВИТИЕ**

ДЕСИСЛАВА ТЕРЗИЕВА

гр. София, ул. „Св. Св. Кирил и Методий“ 17-19
тел. 94 059, факс 987 25 17
www.mrrb.government.bg